

60% населення перебувало за межею бідності. Про це під час презентації звіту ПРООН щодо людського розвитку заявив постійний представник програми розвитку ООН в Україні Ніл Уокер [4]. У загальній кількості домогосподарств за 2017 рік із середньодушовими еквівалентними грошовими доходами на місяць нижче законодавчо встановленого прожиткового мінімуму найбільше складають в Дніпропетровській, Донецькій та Житомирській регіонах [3].

Висновок. Проблема бідності в Україні існує не перший рік. Навіть збільшення прожиткового мінімуму, рівня заробітної плати ситуацію не покращують через постійне підвищення цін, темпів інфляції, відсутності робочих місць тощо. Встановлений показник прожиткового мінімуму не відповідає реальним потребам населення. Тільки 7,8% домогосподарств з достатнім доходом заощаджують, а 38,1% витрачають майже весь свій дохід тільки на харчування. Це свідчить про несприятливу ситуацію в країні, та потребу у внесенні змін в її політику.

Список використаних джерел.

1. Наказ «Про затвердження Методики комплексної оцінки бідності» \ 2017 – [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/RE30596.html

2. Прожитковий мінімум в Україні. Міністерство фінансів України \ 2018 – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://index.minfin.com.ua/labour/wagemin/>

3. Державна служба статистики України \ 2018 – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://ukrstat.gov.ua/>

4. ТСН. Україна. Стаття «В Україні за межею бідності перебувають близько 60% населення – ООН». \ 2017 – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://tsn.ua/ukrayina/v-ukrayini-za-mezheyu-bidnosti-perebuwayut-blizko-60-naselennya-oon-905400.html>

УДК 330.341.1

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ЕКОНОМІЦІ УКРАЇНИ

Прокопеня П.С., 9-Б клас НВК №16 м. Мелітополя

Науковий керівник: Почерніна Н.В., к.е.н., доцент

Таврійський державний агротехнологічний університет

Мала академія наук учнівської молоді Мелітопольської міської ради Запорізької області

e-mail: pprokopena@gmail.com

Постановка проблеми. Для України, яка прагне стати розвинутою європейською державою, проблема сприяння інноваційній діяльності та практичного освоєння її результатів в інтересах сталого розвитку є пріоритетною. Однак, за результатами інноваційної діяльності в міжнародних рейтингах Україна поступається багатьом країнам.

Мета статті. Дослідження спрямоване на виявлення сучасних проблем розвитку інноваційної діяльності в Україні та визначенні перспектив її активізації.

Основні матеріали дослідження. Аналіз рейтингу агентства Bloomberg показав, що проблемними аспектами інноваційного розвитку України є: недостатні витрати на науково-дослідні та дослідно-конструкторські розробки (47 місце України у 2018 році з 50 досліджених країн); незначний обсяг виробленої доданої вартості (48 місце); низька продуктивність праці (останнє 50 місце); незначна частка високотехнологічних компаній (32 місце); низька концентрація дослідників (46 місце) [1]. За складовими елементами глобального індексу інновацій видно, що Україна має проблеми зі створенням умов для інноваційної діяльності:

політичне середовище (122 місце зі 126 досліджених країн), регуляторне середовище (78 місце), бізнес-середовище (100 місце). Проблеми з розвитком інфраструктури стосуються інформаційних і комунікаційних технологій (69 місце), загальної інфраструктури (89 місце) та екологічної стійкості (115 місце). Недостатній розвиток ринку обумовили умови кредитування (84 місце) та рівень інвестування (115 місце [2]. Європейське інноваційне табло демонструє відставання України у 2017 році по показникам «Інноваційне середовище» (4,1% від ЄС), «Зв'язки» (9,5% від ЄС) та «Інтелектуальні активи» (13,3% від ЄС). У відповідності до класифікації країн за ефективністю інновацій Україна у 2017 році була віднесена до категорії «Повільні інноватори», які мають відносну продуктивність в 2017 р. нижчу 50% від середнього показника ЄС у 2017 році (показник України – 27,8% від ЄС) [3].

Висновки. Для зміцнення позицій України у світових інноваційних рейтингах та зростання інноваційної активності її регіонів необхідно забезпечили подолання слабких ланок за рахунок акумуляції зусиль щодо якісного використання наявного інноваційного потенціалу шляхом: вдосконалення інноваційного законодавства у напрямі чіткого визначення і структурування цільових пріоритетів, використання програмно-цільового підходу до стратегічного планування інноваційної діяльності, надання цілісного характеру управлінню національною інноваційною системою, оптимізації податкової політики у питаннях стимулювання інноваційної діяльності, розвитку партнерських взаємовідносин між Україною та ЄС, запровадження нових підходів до фінансування науково-дослідних робіт і інновацій, подолання відокремлення науки та освіти від економічної практики.

Список використаних джерел:

1. Bloomberg Innovation Index 2018 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.bloomberg.com/news/articles/>
2. The Global Innovation Index 2018 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.globalinnovationindex.org.
3. European Innovation Scoreboard 2018 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://ec.europa.eu/growth/industry/innovation/facts-figures/scoreboards_en

УДК 339.56.055

ОСОБЛИВОСТІ ЗОВНІШНЬОЇ ТОРГІВЛІ УКРАЇНИ

Шостак А.О., магістр 2 курсу,

Науковий керівник: Попова Т.В., к.е.н., доцент

Таврійський державний агротехнологічний університет,

a.shostak13@gmail.com

Постановка проблеми. Розвиток зовнішньої діяльності є важливим чинником стабілізації економічної ситуації в Україні. Все більше підприємств виходять на зовнішні ринки в пошуках нових партнерів, інвесторів, ринку збуту товарів або сировинних ринків. Для України проблема оптимізації зовнішньої торгівлі має найважливіше значення, оскільки будуть створені можливості для успішних трансформацій в умовах включення в євроінтеграційні процеси.

Мета статті полягає у виявленні тенденцій зовнішньої торгівлі товарами в Україні та основних чинників її змін.

Виклад основного матеріалу. Однією з форм регулюванні здійснення зовнішньоекономічної діяльності є зовнішня торгівля. Вона відіграє величезну роль у підвищенні економічного добробуту держави, поліпшенні рівня життя населення і зміцненні положення держави на світовій арені. Експортні та імпорتنі операції, як складові частини зовнішньої торгівлі є найважливішими джерелами одержання прибутку держави. Досягнення